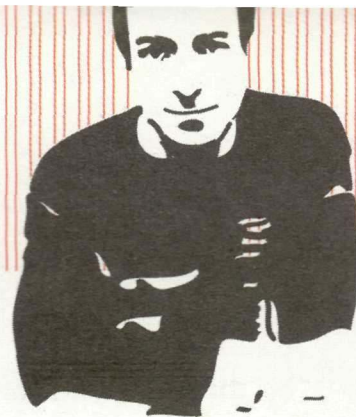

de reüll

per Llorenç Capdevila

ORGULL I PREJUDICI

Massa sovint, en tertúlies literàries fetes a Catalunya però amb pretensions cosmopolites (que gairebé sempre vol dir amb una admiració incondicional per tot el que es fa en castellà), hi ha qui remarca el valor de la literatura catalana amb un somriure de condescendència. Es fan coses molt interessants, vénen a dir, deixant entendre que no està malament, per a una literatura de segona. Molts, sense tenir ni idea del que en realitat es cou a casa nostra, ho fan creient que així ens tindran contents.

Doncs jo no crec que ens faci falta que quatre pretensiosos vagin reforçant la seva suposada mundologia literària a base de lloances farisees sobre allò que, en realitat, desconeixen. És com quan algú diu allò tan hipòcrita de respecto profundament la llengua catalana, tant, que no vull profanar-la i per això no la parlo. I no ens calen falses adhesions perquè la literatura catalana, contra tot pronòstic i malgrat la penosa manca de normalitat lingüística que faci de coixí, compta amb un fons que no té res a envejar a cap altra literatura d'unes dimensions demogràfiques semblants. Una literatura capaç de produir novel·les com *Camí de sirga*, *La plaça del Diamant* o *Vida privada*, o poemes com els de Joan Margarit, Joan Vinyoli o Jordi Pàmias, no s'ha d'avergonyar de res.

Prova d'aquest fons és l'excel·lent *Geografia literària* (una guia de llocs literaris, amb els

textos) que enguany ha començat a publicar, a Pòrtic, l'estudiós Llorenç Soldevila. El primer volum (en sortirà un cada any, fins a deu) està dedicat a les comarques barcelonines, i per a l'any que ve s'espera el de les lleidatanes. Soldevila ens ofereix una bon excusa per passejar, llegir, rellegir, aprendre, redescobrir i comprovar la comunió que tot sovint es produeix entre literatura i paisatge.

I prova del moment daurat de les nostres lletres és també la nòmina d'autors que estan publicant darrerament. Només cal fer un cop d'ull a les novetats d'aquesta primavera: Emili Teixidor, Ferran Torrent, Jordi Puntí... I, entre els importants, alguns

ponentins: Imma Monsó i *Una tempesta*, Maria Barbal amb *La pressa del temps*, o Francesc Serés i els seus *Contes russos*.

És clar que en català també es fan veritables artificis indigeribles i es publiquen desenes de volums que no passen de ser paperassa oblidable. Només faltaria! Fins i tot en això la literatura catalana és equiparable a qualsevol altra que visqui en una situació cultural de normalitat. Pensar que entre el progressisme que predica la multiculturalitat encara hi ha qui no gosa reconèixer el bon moment que viu la pròpia literatura per no impregnar-se d'una pàtina de suposat folklorisme provincià fa, fins i tot, una certa llàstima... Ja s'ho faran!

Helena
Figuera
21/08/10
19-17